

Bøngemidler, og dette er ogsaa udtryffeligt udtalt i Lovforslagets § 38.

Om Lovforslagets § 1 skal kun bemærkes, at hvad Marmorkirkens Benyttelse som Sognekirke angaar, har Gehejmeetatsraad Tietgen, der, som bekendt, efter Overenskomst med Finansministeriet bekoster denne Kirkes Juldørelse, i en Skrivelse til Ministeriet paa visse nærmere Betingelser givet sit Samtykke hertil. Frederiks thdske Kirke er jo for Tiden disponibel og vil kun kræve en Hovedistandsættelse, hvortil Midlerne maa tilvebringes paa samme Maade som Midlerne til de paatænkte nye Kirkes Opførelse. Paragraffens Slutningsbemærkning om Citadelskirken tilsigter kun at give Ministeriet en Bemyndigelse til at forøge den lille Sogmenighed, der for Tiden hører til Citadelskirken, og som kun bestaar af visse Afdelinger af de militære, der ligge i Citadellet, med et civilt Sogneomraade af en mindre Udstrækning. Hvorvidt denne Bemyndigelse vil blive benyttet, hvortil ogsaa vil kræves Rigsbestyrelsens Samtykke, skal Ministeriet ikke kunne udtale sig med Bestemthed om, idet det vil bero paa, hvorledes Forholdene i denne Kant af Byen ville udvikle sig.

II.

Om Præsterne.

Ministeriet har i dette Afsnit i alt væsentligt fulgt Kommissionsbetænkningen. Man vil saaledes i § 4, 2det Stykke, finde optaget det i Betænkningen fremsatte Forslag om en Deling af Forretningerne og Sjæleorgnen i et Sogn imellem Sognepræsten og den residerende Kapellan, en Ordning, hvorved der formentlig, navnlig naar Delingen foretages lokalt efter Sognedistrikter, vil kunne raades noget Bød paa den større Udstrækning, der er foreslaaet givet Sognene. Det skal for øvrigt her bemærkes, at det ingenlunde er noget nyt, man søger gennemført med denne Ordning, men at en saadan Deling af et Sogn i Distrikter efter Præsternes Antal, saaledes at Beboerne saa vidt muligt henvises til den i deres specielle Distrikt ansatte Præst og betros til hans Sjæleorg, tidligere har været forjagt baade andet Steds og her hjemme, og at man allerede har gjort de glædeligste Erfaringer dermed. At Delingen i Lovforslaget ikke er gjort til Pligt, men overladt til de vedkommendes frie Overenskomster, er efter Forholdene fundet naturligt, idet en saadan Deling, naar den skal bære de rette Frugter, netop forudsætter fuld

Samstemning mellem de vedkommende Præster, hvad der kun kan lægge sig for Dagen gennem den frivillige Overenskomst.

Der er i dette Afsnit et vigtigt Punkt, paa hvilket Ministeriet har maattet tage Stade overfor de modstridende Anskuelser, der ere komne til Orde allerede i Kommissionsbetænkningen og ogsaa senere; det er Spørgsmaalet, om med Offerpligtens Vortfalden ogsaa Præsternes Ret til at modtage Gaver skal ophøre. Af de Autoriteter, hvis Erklæringer over Lovforslaget have været indhentedede, have navnlig de to Kommunalbestyrelser udtalt sig herfor, medens det kirkelige Raad og Sjællands Biskop paa det indtændigste have anbefalet, at den i § 10, sidste Punktum, herom indeholdte Bestemmelse fastholdes. Hvad der har været det afgørende for Ministeriet ved Affattelsen af denne Bestemmelse — „derimod skal det ikke være nogen forment, til hvad Tid han selv maatte onste det, frivilligt at yde Præsten en Gave“ — har været den Betragtning, at det vilde være et Indgreb i den enkeltes personlige Frihed, at forbyde ham fremdeles paa denne Maade at lægge sin Paaakommelse af sin Sjælesørger for Dagen og efter Gavn gengælde ham de aandelige Goder, han ved ham var delagtiggjort i; thi dette er det, der igennem en saadan ganske frivillig Ydelse kan lægge sig for Dagen, og Ydelsen vil ikke paa den Maade fremtræde som Betaling for en Embedshandling, som en Gave til en verdslig Embedsmand efter Udførelsen af en saadan altid vilde gøre det. Naar det saa stærkt, som Tilfældet er i Lovforslaget, acentueres, at al Offerpligt bortfalder — § 10, jfr. §§ 17 og 27 — er der heller næppe Udflugt til, at den Ret til at yde, som er tillagt Menigheden, vil blive benyttet i stort Omfang undtagen netop af dem, der føle en virkelig Trang dertil. Der kan selvfølgelig være dem, der ville gøre det af misforstaaet Pligtfølelse; men dels vil det her staa i Præstens Magt at rette denne Misforstaaelse, dels ville de Tilfælde, som der her vil blive Spørgsmaal om, være af den Bestaafenhed, at der ingen Grund er til at tage særligt Hensyn til dem. Endnu skal kun bemærkes, at den Affattelse, som § 10 i Lovforslaget har faaet, i Princippet er i Overensstemmelse med, hvad Landsthinget udtalte sig for i Rigsdagssamlingen 1875—76, under Behandlingen af det af den daværende Kultusminister fremsatte Præstelønningsoverenskomst, kun at Paragraffen i den nu foreliggende Affattelse acentuerer det som en Ret for Menigheden til at yde, medens man tidligere lagde Bægten paa at fremhæve Retten for Præsten til at modtage.